

13824

பண்டாரநாயக்க இலட்சியங்களும்

சமூக அமைதியும்

சொற்பொழிவாளர்
நீவன் திருச்செல்வம்

பண்டாரநாயக்க நினைவுச் சொற்பொழிவு

26ஆம் திகதி செப்டெம்பர் மாதம் 1992

இடம்

பண்டாரநாயக்க ஞாபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபம்
பெளத்தலோக மாவத்தை
கொழும்பு - 7

நான் அப்போது ஒரு பாடசாலை மாணவன். ஒரு நாள் திடீரென எமது வீட்டில் நிலவிய அமைதியை ஒரு செய்தி குலைத்தது. பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்க தல்துவ சோமராம என்பவரால் கொடுர மாகவும், மிருகத்தனமாகவும் சுடப்பட்டுவிட்டார் என்பதே அந்தச் செய்தி. 0.455 ரக சன்னங்களால் நான்கு முறை தாக்குண்டு உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த அதேவேளை நாட்டுக்கு ஒரு செய்தியைக் கூறிக் கொண்டிருந்தார். அது எழுதியெடுக்கப்பட்டது. அந்தச் செய்தியில் கொலையாளியிடம் கருணை காட்டும் படி நாட்டு மக்களை வேண்டினார். நன்பர்களை யும், குடும்பத்தினரையும் மன உறுதியோடும் சகிப்புத்தன்மையோடும் இருக்கும் படி கேட்டுக்கொண்டார். உடம்புக்குள்ளே இரத்தப் பெருக்கு அதிகமாக இருந்தது. வயிற்றுப் பகுதியிலிருந்து நாலு பைந்து இரத்தம் வெளியே எடுக்கப்பட்டது. அறுவைச் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டபோது இருபது பைந்து இரத்தம் அவருக்கு ஏற்றப்பட்டது. மரணம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அவர் உணரவில்லை. நகைச்சவையாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். “அரசியல்வாதிகளான நாங்கள் தடித்த பேர்வழி கள்” என்றுகூடச் சொன்னார். ஆனால் கொடியவிதி வேறுவிதமாகத் தீர்மானித்தது. 26 ஆம் திகதி காலை 7.30க்கு மயக்கம் அடைந்தார், 7.45க்கு அவர் உயிர் பிரிந்தது.

பண்டாரநாயக்கவின் மரணம் நாட்டை மோசமாக உலுப்பிவிட்டது. அவரது உடலைப் பார்ப்பதற்கும் இறுதி அஞ்சலி செலுத்துவதற்குமாக இரவு

பகவென்று பாராது 50,000 மக்கள் பொறுமையாக வரிசையில் காத்திருந்தனர். மக்கள் நின்ற வரிசை ஆறு மைல்களுக்கு நீண்டிருந்தது. இந்த அஞ்சலி அவரது இல்லத்திலும் பின்பு பாராளுமன்றத்திலும் இருந்தது. கொழும்பு மாநகர் வெள்ளைக் கொடிகளால் போர்த்திக் கிடந்தது. மாகாண நகரங்கள் செயலிழந்து காணப்பட்டன. இந்த நிகழ்வு என்மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. இதற்குப் பிந்திய எந்த நிகழ்வும் இதுபோன்று ஒட்டுமொத்தமான துயரத்தையும் ஏக்கத்தையும் காட்டியதில் ஈடாக அமைய வில்லை.

1956இல் எதிர்பாராத, ஆனால் குறிப்பிடத்தக்க தேர்தல் பெருவெற்றிக்குப் பின் பாராளுமன்றத்தின் முதல் அமர்வுக்குப் பின்பு மக்களிடம் காணப்பட்ட மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துக்கு முற்றிலும் எதிர்மாருகவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மக்களின் மனோநிலை இருந்தது. தொலைதூரக் கிராமங்களில் இருந்து வந்த மக்கள் பாராளுமன்ற அமர்வின் போது பார்வையாளர் கூடங்களை எல்லாம் முண்டியத்துக்கொண்டு நிறைத்திருந்தனர். அமர்வு முடிவுற்றதும் பாராளுமன்ற மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தனர் - ஒருவர் பின் ஒருவராக சபாநாயகர் இருக்கையில் அமர்ந்தனர். பாராளுமன்ற மண்டபத்துள் நின்றுகொண்டு பார்வையாளர் கூடங்களை நோக்கி “எங்கள் அரசு”(அபே ஆண்டுவ) என்ற கலோகத்துடன் ஒரு தன் நம்பிக்கை கூடிய பார்வைபார்த்தனர். அதிகார மாற்றத்தினால் ஏற்பட்ட மக்கள் எழுச்சியும் அவர்கள் உணர்ச்சியும் இப்படி வெளிப்படுத்தப்பட்டன.

திரு. பண்டாரநாயக்கவின் அசாதாரணமான மூளைத்திறனைப்பற்றி நிறைய எழுதப்பட்டுள்ளன. இருபதாம் நூற்றுண்டில் இந்தத் துணைக்கண்டம்

தந்த மிகவும் கற்றிந்த நகர்சார்ந்த பண்பட்ட அரசியல் தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கினார். ஆங்கில மொழியை அசாதாரணமுறையில் மிக எளிமையாகக் கையாளும் ஆற்றல், கவித்துவ நடையில், சிந்து நடையில் ஒன்றைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் ஆற்றல், மயக்கும் சொற்சிலம்பம், கூரிய அறிவு, நீண்ட பார்வை என்பன அவர் பேச்களிலும், எழுத்துக்களிலும் மட்டும் தொணிக்க வில்லை.

அவரது சமகால அரசியல்வாதிகளைப் பற்றியும் அழகுற எழுதியுள்ளார். 1933க்கும் 1935க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அவர் “சிலோன் கோசீ” க்கு எழுதிய 18 தொடர்கட்டுரைகள் போர்க்கால ஒக்ஸ்போட் பற்றிய நினைவுகளை வைத்துப் பின்னிய சுய சரிதையை இலக்கிய நயம் பட எழுதியுள்ளார். மிகச் சிறப்புப் பெற்ற தென்னுசியத் தலைவர்கள் பலர் ஒக்ஸ்பிரிட்ஜ் கல்வி கற்றனர். கேம்பிறிட்ஜில் இயற்கை விஞ்ஞானம் கற்றார்ஜுவகர்லால் நேரு ஒக்ஸ்போட் சென், கதரீன் கல்லூரியின் விக்குவட் அவி கான், எச். எஸ். சுகுரவார்டியோ, மிக அண்மையில் பாகிஸ்தானின் பெஞ்சீர் பூட்டோவும், பர்மாவின் ஒங் சான் கு கீ ஆகிய இருவரும் மெய்யியல், அரசியல், பொருளியல் எனபவற்றை ஒக்ஸ்போட்டில் கற்றனர். ஆனால் இவர்கள் எவரும் இத்தகைய முக்கியத்துவமும், தராதரமும் கொண்ட இலக்கிய நயமுள்ள படைப்பைத் தரவில்லை. போர்க்கால ஒக்ஸ்போட் வாழ்க்கையை ஆதார பூர்வமாகவும், நுணுக்கமாகவும் இன்றும் தருகின்ற எழுத்தோலியங்களாக அவை விளங்குகின்றன. ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகம் தொடர்பான வரலாறு, ஒக்ஸ்போட் யூனியன் தொடர்பான வரலாறு எழுதியவர்கள் இதிலி ருந்து பெருமளவில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளனர். பல்கலைக்கழகங்களை இலக்கைக்குள்ளே அல்லது வெளியிலோ சேர விரும்புபவர்களுக்கு

இவை இவகுவாகக் கிடைக்க முடியாதிருப்பது சம்காலக் கல்வி ஏற்பாட்டின் கவலைக்குரிய பிரதிபலிப்பாகும்.

திரு. பண்டாரநாயக்க தனது அசாதாரண விவாதத்திற்மையை ஒக்ஸ்போட் கிறைஸ்ற் சேர்ச் கல்லூரியில் பட்டதாரி மாணவருகை இருந்த ஜந்து ஆண்டுக் காலத்தில் வளர்த்துக் கொண்டார். இவக்கிய நயம் கலந்த அவரது உரை தான் அவரது சொற்பொழிவுத் திற்மையின் அடிநாதமாய் விளங்கியது.

ஒரு முறை அவர் ஒக்ஸ்போட் யூனியனில் பேசும் போது “ஓளிமயமான வெற்றிடத்தில் சிறகடிக்கும் வானுவகத் தூதுவர்” என்று உலக நாடுகள் சங்கத்தை (லீக் ஓப் நேஷன்ஸ்) வர்ணித்து சபையை மகிழ்வித்தார். இதை விட முக்கியமான விவாதம் ஒன்றுண்டு. “இந்தியா மீது காலவரையறை யற்ற பிரித்தானிய இறைமையைத் தொடர்வது பிரித்தானிய அரசியல் இலட்சியங்களுக்கு முரணுனவை” என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற விவாதத்தில் அவர் ஆற்றிய உரை முக்கியமானது. அது அவரது வாதத்திற்மையை மட்டும் காட்டவில்லை. பல்திறப்பட்ட சபையோரையும் தின்றிடிக்கக் கூடிய வாதத்திற்மை அவருக்கு இருந்ததை அது காட்டுகிறது. தான் ஒக்ஸ்போட்டில் நிகழ்த்திய மிகச் சிறந்த உரை இதுவென திரு. பண்டாரநாயக்க அவர்களே விபரித்துள்ளார். அதற்கான தகுதிவாய்ந்த பெறுமதியை ஒக்ஸ்போட் யூனியன் தலைவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார். “திரு. பண்டாரநாயக்க இந்த யூனியனின் மிகச் சிறந்த பேச்சாளர்” என்று தலைவர் பாராட்டினார். தனது உரையை முடித்துவிட்டு, முடிவுரைக்கு வரும் போது பிரித்தானியரின் விடுதலை விருப்பை இத்தாலிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் வரையப்பட்ட ஒரு படத்துக்கு ஒப்பிட்டார். “அந்தக் கலைப் படைப்பு முழுவதிலும் ஒரு பொன்னிற ஓளி பரவியிருந்தது. அது காற்றிலே தொக்கி

நின்றது, அந்த ஒளி ஆண்கள், பெண்களது கண்களிலே களிந்தம் புரிந்தது. அவர்கள் தசைக்குள்ளே பிண்ணிப் பிணைந்து விட்டது” என்று குறிப்பிட்டார். இறுதியாக “இந்த மக்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒளி சேர்த் துக் கொண்டிருக்கிற அந்தப் பொண்ணிற ஒளி அவர்களுடைய விடுதலை விருப்பும் கூந்திரமான கட்டமைப்புக்களும்தான்” என்று முடித்தார்.

உரையை முடித்துக் கொண்டு, குறிப்புக்களை எடுத்துக் கொண்டு தன் இருக்கைக்குச் செல்லும் வரை பூரண அமைதி நிலவியதாக அவர் சொல்கிறார். சென்றது தான்தாமதம், பாராட்டு ஒவி முழங்கியது. அதை நிறுத்தப் பல நிமிடங்கள் பிடித்தன.

நான் ஒரு சம்பவத்தையும் குறிப்பிட வேண்டும். இதைக் காலஞ்சென்ற மு. திருச்செல்வம் எனக்குச் சொன்னார். அது அறிவாளர் நிலையில் வெட்டி நிற்கவும், அதேநேரம் அரசியல் நிலையில் ஒட்டி நிற்கவும் திரு. பண்டாரநாயக்கவுக்கு இருந்த அபார ஆற்றலைக் காட்டுகிறது. திரு. திருச் செல்வம் அந்த நேரம் சொலிசிட்டார் - ஜென்றலாக இருந்தார். அவர் பிரதமர் அவர்களை அவரது அலுவலகத்தில் சந்தித்தார். அவர் பேசவிருந்த விடயம் அரசின் தலைவரால் உடனடியாக தீர்க்கமான முடிவு எடுக்கப் படவேண்டிய விடயம். திரு. பண்டாரநாயக்கவின் மேசை காலியாக இருந்தது. கோப்புக்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. தனிக் கடுதாசித் துண்டுகள் கூட இருக்கவில்லை. பிரதமர் ஒரு கவிதை நூலைப் படிப்பதிலே மூழ்கி இருந்தார். இது அவர் கிறைஸ்ற் சேர்ச் கல்லூரியில் கழித்த ஒரு மாலைப் பொழுதை நினைவுட்டியது. கையில் ஒரு சுங்கானைப் பிடித்த வண்ணம் ஒரு நாவலையோ (புதினக் கதை) ஹோமரின் காலியம் ஒன்றையோ படித்துக் கொண்டு இருப்பார். அது ‘தெள்ளத் தெளிந்த அமைதி

யும் மாசற்ற மகிழ்ச்சியும் தரும் வேளை". சொவிசிட்டர் ஜெனரல் தான் சென்ற காரணத்தை விளக்கினார். பிரதமர் அவதானமாகக் கேட்டுக் கொண் டிருந்தார். விடயம் விளக்கப்பட்டதும் பிரதமர் தன் சருக்கெழுத்தரை அழைத்துத் தான் சொல்வதை எழுதச் சொன்னார். அது தெளிவாகவும் அழகான நடையிலும் இருந்தது. அவர் பிரச்சினையின் சமிவு நெளிவுகளையும் முழுப்பாங்கையும் நன்கு புரிந்து இருந்தார். கடதாசி எடுத்துப் பேனவால் எழுதாமல் ஒரு தீர்வை வகுத்து எடுத்தார். இது அவர் வேலை செய்யும் பாணியை மிகு உணர்ச்சிமயப்படுத்திக் காட்டுவதாகத் தோன்ற வாம். ஆனால் அவருடன் நெருக்கமாக இருந்து வேலை செய்தவர்கள் இந்த உண்மையை உறுதி செய்கிறார்கள்.

2

நாம் இப்போது இன்றைய சொற்பொழிவின் தொனிப் பொருளுக்குத் திரும் புவோம். திரு. பண்டாரநாயக்கவின் அரசியல் இலட்சியங்களை நோக்கு வோம். பண்டாரநாயக்கவின் அரசியல் இலட்சியத்தின் செல்வழிகளை, அடக்கங்களைப் பல அறிஞர்கள் ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள், விமர்சித்திருக்கிறார்கள், தேரவாத பெளத்த அறிஞரான ஜெர்மன் நாட்டைச் சேர்ந்த ஹெயின்ஸ் பேச்செட் கூட ஆராய்ந்து இருக்கிறார். பண்டாரநாயக்க ஒரு கருத்துநிலைவாதி அல்ல, அவர் தனது சுதானிய அரசியல் இலட்சிய விளக்கங்கள் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்த வில்லை. நடைமுறை அரசியலின்

யதார்த்த களத்தில் எழும் போராட்டங்கள், சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்கும் வகையில் அமைந்தவையே அவரிடம் உதித்த அரசியல் கருத்துக்கள், என்று அவர் சட்டிக் காட்டியுள்ளார். ஆதலால் நாம் அவற்றை அவருடைய அரசியல் பேச்சுக்களில் இருந்தும், 1956ஆம் ஆண்டுக்கும் 1959ஆம் ஆண்டுக்கும் இடையில் அவர்தலைமை தாங்கிய அரசின் கொள்கைத் திட்டங்களில் இருந்தும் தான் அவற்றை இனம் காண முடியும். இந்தப் பேச்சுக்களையும், கொள்கைத் திட்டங்களையும் பகுத்தாய்ந்ததன் மூலம் பண்டாரநாயக்க இலட்சியங்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்த ஜந்து பெரும் விழுமியக் கோட்பாடுகளை எடுத்துக் காட்ட முடியும். அவையாவன (அ) தேசியம், சோஷலி சம், அரசுடைமை, சமத்துவம். (ஆ) மக்களாட்சியம், மக்கள் பங்கேற்பு, சமூகப் பொறுப்புகள். (இ) தளப்பமின்மையும், ஒழுங்கமைதியும். (ஈ) உற்பத்தித்துவம், வினைத்திறன், வளர்ச்சி. (உ) நவண்புரித்துவம், மீள்ப கிர்வும் வாழ்க்கைத்தர உயர்ச்சியும்.

(அ) தேசியம் என்பது இலங்கைக்கும் முன்னைய குடியேற்ற அதிகாரம் செலுத்திய பிரித்தானியாவுக்கும் இடையிலான அரசியல், சட்ட உறவுகளைத் துண்டித்துக் கொள்ளுதல் ஆகும். அத்துடன் வளர்ச்சியுற்ற அந்திய நாடுகளில் பொருளாதார ரீதியாகத் தொக்கு நிற்கும் நிலையையும் துண்டிப்பதையும் இது அடக்கும். சோஷலிச வளர்ச்சியைச் சார்ந்து நிற்பது என்பது எல்லா அடிப்படை, அத்தியாவசிய தொழிற்துறைகளையும் அரசு பராமரித்து நடத்துவது என்பதாகும். அத்துடன் பொருளாதார, சமூக சிறப்புச் சலுகைகளை ஒழித்தல், ஏற்றத்தாழ்வுகள், சுரண்டல்களை ஒழித்தல் என்பனவும் அடங்கும்.

(ஆ) மக்களுடைய மக்களாட்சிய உரிமைகளைப் பாதுகாத்து அதிகாரத்துவ ஆட்சியை உருவாக்க்கூடிய எல்லாப் போக்குகளையும் அரசு எதிர்த்து நின்று நிலைபெறும் தன்மையே இந்த இலட்சியத்தின் மக்களாட்சியக் கூருகும். சிறப்பாகத் தேர்தல் மூலம் ஆட்சியை மாற்றும் மக்களின் அடிப்படை உரிமை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அத்துடன் அரசாங்கத்தின் மக்களாட்சியக் கட்டமைப்பு குடிசார் நிர்வாகம், பொருளாதார நிர்வாகம், நீதித்துறை நிர்வாகம் உட்பட தேசிய வாழ்வின் எல்லா மட்டங்களிலும் மக்கள் பங்கேற்பு மூலம் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்.

(இ) தனியார்துறையில் இருந்து அரசு கட்டுப்பாட்டுக்குப் பொருளாதாரம் நிலை மாறும் போது அது ஒழுங்கமைத்தையைப் பேணிச் சீர்க்குலைவு இல்லாமல் அமைய வேண்டும். தளப்பம் இன்மைக்கும் ஒழுங்கமை திக்கும் உறுதிப்பாடுகொண்ட இந்த மாற்றம் வண்முறையால் சமூகத் தைச் சீரமித்து ஏற்படுத்தும் மாற்றிடான் புரட்சிச் செயற்றிறனைகண்டிப் பாக நிராகரிக்கிறது.

(ஈ) தேசிய பொருளாதாரத் திட்டத்திற்கு அமைய, பொருளாதாரம் சார்ந்த எல்லாத் துறைகளினதும் விரைவான வளர்ச்சி மூலம் உற்பத்தித்துவம், வினைத்திறன், வளர்ச்சி என்பவற்றுக்குத் தரப்படும் அழுத்தத்தை அடைய முடியும். அரசு சார்ந்த முயற்சிகளில் திருந்திய முகாமைத்துவ வினைத்திறன் மூலம் தொழில், உழவுத் துறைகள் இரண்டிலும் பெருக்கிய உற்பத்தித்துவத்தை அடைய முடியும்.

(2) தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் உழைப்புக்கேற்ற ஊழியக் கொடுப்பனவு, தொழில்சார் நிபந்தனைகள் என்பவற்றை மேம்படுத்தி முழுமையான தொழில் வாய்ப்புக்களை உறுதி செய்து, நலன் புரித் திட்டங்கள் மூலம் சமூக உற்பத்திகளை நியாயமான முறையில் மீள்பகிரவு செய்து, சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த முடியும்.

1970 - 1977 காலப் பகுதியில் பண்டாரநாயக்கவின் இலட்சியங்களின் பலகூறுகள், சிறப்பாக சோஷலிச வளர்ச்சி முறைகள், வெளிநாட்டுப் பொருளாதாரத் தொடர்ப்புகளைக் கையாள்ளை என்பவை விரிவுபடுத்தப்பட்டு மீளச் செயற்படுத்தப்பட்டன. (பல நோக்கர்கள் கருத்துப்படி சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கையின் சோஷலிச அரசுகளில் இது மூன்றாவதும் அடிப்படைத்தன்மை கொண்டதுமாகும்) பண்டாரநாயக்க இலட்சியங்கள் சோஷலிச போக்கைக் கொண்டிருந்தாலும், மொழி, சமய மீளுயிர்ப்புத் தொடர்பாகப் பல பாரம்பரிய கருத்துக்களும் பின்னிப்பிணைந்து கொண்டிருந்தன என்பதையும் இங்கு அமுத்திக் கூற வேண்டும். பல அறிஞர்கள் அவரது இலட்சியங்களின் இந்தக் கூறுகளை சோஷலிசத்துக்கு முரணானவை அல்லது பிற்போக்கானவை என்று வர்ணித்துள்ளனர். இன்னும் சிலர், பல நூற்றுண்டுகள் அந்நியர் ஆட்சியில் மிகப் பெரிய வசதியீனங்களை அனுபவித்த சமய - இனத்துவ குழுவான பெளத்த சிங்கள மக்கள் சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய சமூக ஒழுங்கமைப்பில் சிறப்புரிமை பெறுவதற்குத் தகுதியுடைய வர்கள் என்று வாதிடுகின்றனர். எப்படி இருந்த போதிலும், மீளுயிர்ப்பு இலட்சியங்களில் கலந்துள்ள இந்தக் கூறுகள் பிரித்துவைக்கும் தாக்கம் கொண்டவையாக அமைந்து சமய, இனத்துவ சிறுபான்மையினரை அந்தி

யப்படுத்திவிட்டன என்பதில் எந்தவித ஐயத்துக்கும் இடமில்லை.

எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்க பற்றிய ஆய்வில் ஜேம்ஸ் மேனர் பண்டாரநாயக்க இலட்சியத்திற்கு ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான இரண்டு நிலைப்பாடுகள் இருந்தாகக் குறிப்பிடுகிறார். முன்னையது பொதுத் தன் மையான சீர்திருத்தம் தொடர்பானது. பின்னையது சிங்களச் சிறப்புரிமை தொடர்பானது. அவரது இலட்சியங்களின் பரிமாணங்களில் உள்ள தாராள சோஷவிசப் போக்கிற்கும், மீனுயிர்ப்புப் போக்கிற்கும் இடையில் உள்ள முரண்பாடுகள்தான் சமூக அமைதி தொடர்பான பிரச்சினைகளில் பண்டாரநாயக்கவின் சிந்தனையை ஆராய எம்மைக் கட்டாயப் படுத்துகின்றன. இது தொடர்பாக நாம் மூன்று பிரச்சினைகளை நோக்குவோம்.

முதலாவதாக, இலங்கையின் இன்த்துவப் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பதற்கு தொடர்ச்சியான பொருத்தப்பாடுடைய கருத்து நிலைகள், எண்ணங்கள், விளக்கப்பாடுகளை பண்டாரநாயக்க இலட்சியம் தருகிறதா? அல்லது சில அறிஞர்கள் எத்தனித்திருப்பதுபோல், இன்றைய பரிதாப நிலைக்கும், பல தசாப்தங்களாக நடைபெறும் இன்த்துவப் போராட்டங்களால் அனுபவித்த அழிவுகளுக்கும் திரு. பண்டாரநாயக்கவையே வகை சொல்ல வேண்டியவர் என்று கொள்வது நியாயப்படுத்தக் கூடியதாகுமா?

இரண்டாவது வினா, பண்டாரநாயக்க இலட்சியங்கள் மக்களாட்சிய சீர்க்கலைவுக்குப் பரிகாரம் தரவல்ல பொருத்தப்பாடுடைய கருத்து நிலைகள் எண்ணங்களைக் கொண்டுள்ளனவா? அதாவது மக்களாட்சிய ரீதியாக வகை சொல்லக் கடப்பாடுடைய நிறுவனங்களையும் கட்டமைப்புகளை

யும், கருத்துவேறுபாட்டை சித்துக் கொள்ளும் அரசியல் கலாச்சாரத்தையும் கட்டி எழுப்ப நாம் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளுக்கு வழிகாட்டக் கூடிய கூருகள் உள்ளனவா?

மூன்றாவதாக சமூக முரண்பாடுகளுக்கான தீர்வுகளுக்கும், சமகால இலங்கையின் தேவைகளுக்குப் பொருத்தப்பாடுடைய ஒரு நீதித்துறையை உருவாக்குவதற்கும் பண்டாரநாயக்க இலட்சியங்கள் எவ்வளவு தூரம் முக்கியத்துவம் உடையன?

3

1925ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் நாட்டுக்குத் திரும்பியதும், திரு. பண்டாரநாயக்க எடுத்த முதல் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஒன்றுக் குழும்போக்குத் தேசியக் கட்சி என்ற பெயரில் ஒரு அரசியல் கட்சியை அமைத்தார். மேலும் அந்தக் கட்சியின் ஆதரவில் இலங்கைக்கு ஒரு இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி தொடர்ச்சியான சொல்லாடலை ஏற்பாடு செய்ய விரும்பினார். இந்த சொற்பொழிவில் இலங்கை சமூகத் தின் பன்மைத் தன்மை தெளிவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இந்தச் சொற் பொழிவில் அன்றைய காலகட்டத்தின் முக்கியத்துவதைப் பற்றி எச்சரிக்கை செய்தார். 1928இல் அரசியல் யாப்பு சீர்த்திருத்தம் இடம்பெறவிருந்தது. அதாவது டொன்ஸுர் ஆணையத்தைக் கருத்திற் கொண்டு சொன்னார்.

அவர் சபையோரை அவதாஸமாக இருக்கும் படி கேட்டுக்கொண்டார். தெளிவாகச் சிந்தித்து முழு அரசியல் பிரச்சினைகளையும் முழுமையான பரிமாணத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் படி கேட்டுக் கொண்டார். எடுக்கப் பட்ட ஒரு பொய்யான நடவடிக்கையை, இப்போ எடுக்கப்பட்ட ஒரு பொய்யான தீர்மானத்தை வருங்காலத்தில் மீட்டெடுப்பது கடினமாகி விடும் - சாம்பல் பூத்த எரிகழலாகக் கிடக்கும் இன்த்துவ வேற்றுமைகள் அரசியல் அதிகாரம் கைமாறும் போது வெளிக்கிளம்பி வெந்தியாக எரியலாம் என்று அவர் எச்சரித்தார். இது தொடர்பாக சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய இலங்கையின் அரசியல் நிகழ்வுகளை மட்டும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மத்திய, கிழக்கு ஜூரோப்பாவின் இன்த்துவ அரசியல் சிதைவுகளையும் எதிர்பார்த்தார்.

தொடர்ந்து அவர் வாதிடுகையில், முக்கிய மூன்று சமூகங்களும் - அன்று அவர் அவர்களை 'தமிழர்கள், கீழ்நாட்டுச் சிங்களவர்கள், கண்டியச் சிங்களவர்கள்' என்று இனம் கண்டார். இலங்கையில் ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஒருங்கிணைந்துகொள்ளும் போக்கு எதுவுமின்றி வாழ்ந்து வருகிறார்கள். “அவர்கள் தங்கள் மொழியை, தங்கள் பழக்கவழக்கங்களை, தங்கள் மதத்தைப் பேணி வைத்திருக்கிறார்கள். மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசு எல்லாவற்றையும் ஒரே தன்மைத்தாகப் பார்க்கும் போக்குடையதாக இருக்கும்.

பெருமளவு இனவேறுபாடுகள் உள்ள நாடுகளுக்கு மத்தியமயப்படுத்தப் பட்ட வகையான அரசு முறையைப் புகுத்தினால் அங்கு குழப்பங்கள் ஏற்படும்”. அதன்பின் அமெரிக்கா, அவஸ்திரேலியா, தென்னாபிரிக்கா, கனடா, சவிற்சலாந்து போன்ற நாடுகளின் அரசியல் யாப்பு அனுபவங்களை

- அவர்கள் எப்படி இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) முறையை வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தினார்கள் என்று - ஆராய்ந்து காட்டினார். இறுதியாக “இலங்கையில் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் பூரண தன்னுட்சி உரிமை இருக்க வேண்டும். தீவின் விசேட வருவாயைக் கவனிக்க இரண்டு சபை கள் இருக்க வேண்டும்” என்று கூறியவர் “ஏதோ ஒரு வகையான இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) தான் எங்கள் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண ஒரேயொரு வழியாகும் என்பதை நான் பூரணமாக நம்புகிறேன்” என்று கூறி முடித்தார்.

பண்டாரநாயக்கவின் இந்தத் தீர்மானத்தை “கற்பனைத் தன்மையானது” என்று ஜேம்ஸ் மேனர் நிராகரித்தார். “அறிவாட்சியின் சிறு விளையாட்டுக்குச் சற்றுக் கூடியது” என்று வர்ணித்தார். 1963ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் தகவல் இணைக்களத்தால் மற்ற வகையில் சிறப்பாக வெளியிடப் பட்ட “திரு. பண்டாரநாயக்கவின் பேச்சுக்களும் எழுத்துக்களும்” என்ற தொகுதியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாத பேச்சுக்களில் இதுவும் ஒன்று. எப்படி இருந்தாலும் இந்தப் பேச்சு மிக முக்கியமானது. இன்ததுவப் பிரச்சினைகளையும், தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் பிரச்சினையையும் திரு. பண்டாரநாயக்க எவ்வளவு உணர்வுபூர்வமாக அனுகினார் என்பதை இந்தப் பேச்சு எடுத்துக் காட்டுகிறது. பல் இன்ததுவ, பல் சமயத்துவ சமூகமாக இலங்கை இருந்தது. தொடர்ந்தும் இருக்கப் போகிறது என்ற நமுவமுடியாத அரசியல் யதார்த்தத்தை முதலாவதாக அவர் நம்பினார். தொடர்ந்தும் அவர் நம்பிக்கொண்டே இருந்தார். இரண்டாவதாக ஒரு பல் இன்ததுவ சமூகத்துக்கான அரசியல் யாப்பு ரீதியான அடித்தளத்தை அரசியல் அதிகாரம் கைமாற முன்பு அமைத்துவிட வேண்டும் என்று அவர் நம்பினார். மூன்று

வதாக, மற்றைய பன்மைச் சமூகங்களின் அரசியல் பாப்பு ரதியான அனுபவங்கள், தகமை வாய்ந்த அரசியல் தீர்வுகளைக் காணவும், அமைப்பு ரதியான ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ளவும் பொருத்தப்பாடுடையன்று அவர்நம்பினார், என்றும் அந்த நம்பிக்கையிலிருந்து அவர் விடுபடவில்லை.

நான்காவதாக இந்த ஒப்பீட்டு அரசியல் ரதியான அனுபவம் ஒற்றை ஆட்சியும், மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசும் இனத்துவ வேற்றுமைகளைப் பெருப்பித்து இனத்துவ சிறுபான்மையினரை அந்தியப்படுத்தும் என்ற நழுவிவிட முடியாத முடிவைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

இணைப்பாட்சித் (சமஷ்டி) திட்டத்திற்கு அந்த நாட்களில் தமிழ் அரசியல் தலைமைத்துவத்திடம் இருந்து சிறிதளவு ஆதரவே கிடைத்தது. உண்மையில் திரு. ஜேம்ஸ். ரி. இரத்தினம் “சிலோன் மோணிங் லீடர்” பத்திரிகைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் இந்தத் திட்டத்தைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்.

ஆனால் தயவாக உணர்ச்சி பூர்வமாக எழுதினார். ஆனால் இந்தத் திட்டங்கள் கண்டிய தேசிய சங்கத்தை ஈர்த்தன. நம்ப வைத்தன. “கண்டிய மக்களின் உரிமைகளும், கோரிக்கைகளும்” என்ற அறிக்கையில், இணைப்பாட்சித் (சமஷ்டி) தீர்வுக்கு சார்பாக வாதிட்டனர். இரண்டு மாகாணங்கள் சேர்ந்து ஒரு அலகாகவும், தமிழ் மாகாணங்கள் ஒரு அலகாகவும், ஐந்து கண்டிய மாகாணங்கள் சேர்ந்து மூன்றாவது அலகாகவும் மத்திய அரசு இவை அனைத்தையும் இணைப்பதாகவும் அமைய வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தனர்.

நான் சற்று விலகிச் செல்ல முடியுமானால் வியோடுட்சால்ப் அவர்களுடைய கடிதங்களை மிக அற்புதமாகப் பதிப்பித்த பிறைட்றிக் ஸ்பொற்ஸ் அவர்கள்

வளக் குறிப்பிடலாம், என்று நினைக்கிறேன். சிங்கள - தமிழ் முரண்பாடுக்கு ஊல்ப்பதான் முதன் முதலில் இணைப்பாட்சித் (சமஷ்டி) தீர்வை முன் வைத்தார் என்று ஸ்பொற்ஸ் அதீத உரிமை கோருகிறோர். உண்மையில் தொழிற் கட்சிக்குச் சமர்ப்பித்த ஒரு மகஜரில் “பெருமளவு அதிகாரப்பெறவ வாக்கலை உறுதி செய்வது பற்றிய சாத்தியங்கள் பற்றிக் கவனம் செலுத்தப் பட வேண்டும், அல்லது சவிஸ் அமைப்பிலான ஒரு இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) முறையைப் புகுத்துவது பற்றியும் யோசிக்கலாம்” என்று ஊல்ப எழுதினார். மேலும் “இலங்கையை மிகவும் ஒத்த சூழலில் சவிஸ் இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) அமைப்பில் அலகு முறை அசாதாரண முறையில் வெற்றியளித்துள்ளது. அதாவது ஒரே மக்களாட்சிய நாட்டில் இனம், மொழி, மதம் என்ற காரணிகளால் ஒன்றிவிருந்து ஒன்று கூர்மையாக வேறு பட்டிருக்கும் சமூகங்கள் ஒன்றிணைந்து வாழ முடிகிறது. இந்த வகையில் சிங்கள மக்களின் இடத்தில் வைக்கக் கூடிய 2,750,000 ஜூர்மன் மொழி பேசும் சவிஸ் மக்களும், தமிழ் மக்களின் இடத்தில் வைக்கக் கூடிய 824,000 பிரெஞ்சு மொழி பேசும் சவிஸ் மக்களும், முஸ்லிம் மக்களின் இடத்தில் வைக்கக் கூடிய 284,000 இத்தாவிய மொழி பேசும் சவிஸ் மக்களும் இணைந்து வாழ்கிறார்கள்”. வியோஞ்சு ஊல்ப அவர்களின் மகஜர் 1938 நவம்பரில் திகதியிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது 1926 ஜூலையில் சிலோன் மோனிங் லீடர் பத்திரிகைக்குப் பல கட்டுரைகள் எழுதிய ஒரு தசாப்தத்திற் குப் பின்புதான் ஊல்ப எழுதினார்.

சிங்கள சமூகத்தில் ஒற்றை ஆட்சிக்கே கருத்து இறுக்கமாக இருந்தது என் பதை உணர்ந்த போது பண்டாரநாயக்க இந்தக் கருத்தைப் பின்பு கைவிட்டு விட்டார், என்று ஜேம்ஸ் மேனர் தெரிவிக்கிறார். எப்படியானாலும், தங்கள்

அலுவல்களை நடத்திச் செல்வதற்கு மக்கள் பங்கேற்புக்கான வழி வகை களைப் பலப்படுத்துவதற்காக மட்டும் அரசியல், நிர்வாக அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளித்துப் பண்முகப்படுத்த வேண்டிய தேவைகளை அமுத்தக்கொடுத்துப் பேசவில்லை என்பது அவர் பேச்சில் தெளிவாக உள்ளது என்பதில் ஜயத்துக்கிடமில்லை.

பண்டாரநாயக்க இலட்சியத்தில் இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) முறைக்கு ஜயம் திரிபற்ற இடம் இருக்கிறதா என்பதை தீவிர விவாதத்துக்கு உட்படுத்தலாம் என்று கொண்டாலும் கூட மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு அரசு என்பது அந்த இலட்சியத்துக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது என்பதை உறுதியாக அடித்துக் கூற முடியும். டொனமூர் ஆணையத்தின் விதப்புரைக்கு அமைய உள்ளுர்த்தன்னட்சிக்கு ஏதுவான வழிவகையைத்தரும் என்பதால் மாகாண சபைகள் அமைக்கப்படுவதை திரு. பண்டாரநாயக்க ஆதரித்து 1940 இலேயே தேசிய சபையில் பேசியுள்ளார். உண்மையில் இணைப்பாட்சிப் (சமஷ்டி) பிரச்சினையில் கூட 1956 - 1959 காலப் பகுதியில் ஒரு திறந்த மனதோடுதான் இருந்தார். 1957 நவம்பரில் அரசியல் யாப்புச் சீர் திருத்தம் தொடர்பாக ஒரு தெரிவுக் குழுவை அமைக்க ஒரு பிரேரணையைக் கொண்டு வந்த போது, அந்தக் குழு இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) முறையை ஆராய்வது தவிர்க்கப்பட்டுள்ளதா என்று திரு. செல்வநாயகம் கேட்டார். அவர் அப் போது உணர்ச்சிபீர்வமாகவும், உடனடியாகவும் சபையிலேயே “நிச்சயமாக இல்லை. அந்தப் பிரச்சினையோ அன்றி வேறெந்தப் பிரச்சினையோ முன் வைக்கப்படலாம். இணைந்த தெரிவுக் குழு நிச்சயமாக அதைப் பரிசீலிக்கும்” என்று சொன்னார்.

இனத்துவ முரண்பாட்டுக்கு ஒரு தீர்வு காண்பதற்கு ஒரு அரசியல் வரைமுறையை வளர்த்துதெடுக்க திரு. பண்டாரநாயக்க எடுத்த முயற்சியில் பெரிதும் குறிப்பிடக்கூடியது பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் தான் என்பதில் ஜியமில்லை. அதன் உள்ளடக்கத்தை மட்டுமன்றி அது தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்த பின்னணியை ஆராய்வதும் முக்கியமானதே.

1956ஆம் ஆண்டு சிங்களம் மட்டும் சட்டம் இயற்றப்பட்ட பின்னர் எல் லோருக்கும் தெரிந்தது போல், 1956ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் 19ஆம் திகதி திரு கோணமலையில் நடைபெற்ற நான்காவது மாநில மாநாட்டில் தனது இலட்சியங்களை வென்றெடுக்க நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்கப் போவதாகவும் அது அஹிம்சை வழிப் போராட்டமாகவும் அமையும் என்றும் தமிழரசுக்கட்சிதீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அவற்றுள் (அ) தமிழையும் இந்நாட்டின் ஒரு ஆட்சி மொழியாக்கி அங்கீகரித்து மொழிச் சமத்துவம் தருவது. (ஆ) ஒரு தமிழ் மாநில அலகு கொண்ட இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) அரசியல் யாப்பை உருவாக்குதல். (இ) குடியுரிமைச் சட்டங்களை நீக்கி நாடற்றவர்கள் அனைவருக்கும் குடியுரிமை வழங்குதல். (ஈ) குடியேற்றங்களை உடனடியாக நிறுத்தல் என்பன அடங்கும். 1957ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் 20ஆம் திகதி இந்த சுத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் தொடங்கப்படும் என்று இந்தத் தீர்மானம் மேலும் கூறியது.

1957ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 25ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் தமிழுக்குப் பிரதேச மொழி அந்தஸ்து வழங்குவது பற்றியும், தமிழர்கள் குறைகள் சிலவற்றைத் தீர்த்து வைக்கும் முகமாகவும் பிரதேச சபைகள் அமைப்பது பற்றியும் தான் தமிழரசுக் சட்சியுடன் பேச விரும்புவதாகவும், திரு. பண்டாரநாயக்க தெரி வித்தார். இதைத் தொடர்ந்து திரு. செல்வநாயகம் அவர்கள் தலைமையில்

சென்ற தாதுக்குமுவடன் பிரதமர் இல்லத்தில் 1957ஆம் ஆண்டு ஜூன் 25ஆம் திகதி ஒரு சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. 1957ஆம் ஆண்டு ஜூன் 13ஆந் திகதி தமிழர ஈசு கட்சியுடன் ஒரு வட்டமேசை மாநாடு நடத்துவதன் பயன்பாடு பற்றி அவநம்பிக்கை தெரிவித்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அப்படி ஒரு மாநாட்டுக்கான காரணம் இருப்பதாக அவர் கருதவில்லை.

தொடர்ந்து பல சந்திப்புக்கள் இடம் பெற்ற பின்னர் 1957 ஜூலை 25ஆம் திகதி நள்ளிரவு ஒரு ஒப்பந்தம் எட்டப்பட்டது. 1957ஆம் ஆண்டு ஜூன் 19ஆம் திகதி அரசினரதும் தமிழரசுக் கட்சியினரதும் தலைவர்களது விளக்கப்பாடுகளைக் காணும் போது ஒரு மாதம் கூட நீடிக்காத பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் ஒரு உடன்பாடு எட்டப்பட்டமை அசாதாரணமானது தான்.

இந்த உடன்பாடு இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது. முதலாவதாக இருபகுதியினரதும் முக்கியமான கொள்கை விளக்கம் இடம் பெற்றது.

அதன் படி இரு சாராரும் தத்தமது வேற்றுமைகளை மறக்கும் அதே வேளை தத்தமது பேச்சுவார்த்தை நிலைமைகளை விட்டுக் கொடுக்க விரும்பாத நிலையைத் தெளிவாக்கி இருந்தனர். இணைப்பாட்சி (சமஷ்டி) அரசியல் யாப்பைப் பற்றியோ, பிரதேச சுயாட்சி பற்றியோ, அரசு கரும மொழிச் சட்டத்தைப் பாதிக்கும் எந்த விடயத்தைப் பற்றியுமோ பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் நிலையில் அரசு இல்லை என்று பிரதமர் கூறினார். அதுபோல தமிழர ஈசு கட்சியும் தன்னுடைய எந்தவொரு அடிப்படைக் கொள்கையையோ இலட்சியத்தையோ விட்டுக் கொடுக்காது என்பதும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

உடன்பாட்டின் முக்கிய பகுதியில் நான்கு கொள்கைகள் இடம் பெற்றன.

முதலாவதாக மொழிப் பிரச்சினை தொடர்பாக, தமிழ் மொழி இலங்கைத் தேசிய சிறுபான்மையினரின் மொழி என்பதை அங்கீகரிக்கும் சட்டம் நிறை

வேற்றப்பட வேண்டும் என்றும், அது வட - கிழக்கின் தீர்வாக மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் இருந்தது. இது சிங்களம், அரசு கரும மொழி என்ற நிலைக்குப் பாதகமில்லாமல் செயற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும், வட - கிழக்கில் வாழும் தமிழ் பேசாத சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாக்கும் ஏற்பாடுகளுடன் செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் இருந்தது.

இரண்டாவதாகக் குடியுரிமைப் பிரச்சினை தொடர்பாக, தெளிவான தீர்மானம் இல்லாத போதும், நாடற்றவர்களுக்கு குடியுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற தமிழரசுக் கட்சியின் கருத்துக்களுக்கு உரிய கவனம் செலுத்தப்படும் என்று அரசு இணக்கியது.

மூன்றாவதாக குடியேற்றப் பிரச்சினையில், பிரதேச சபைகளின் அதிகாரங்களில் குடியேற்ற அதிகாரம் வழங்கப்படும் என்றும், காணி வழங்கப்படத் தகுதியானவர்களைத் தெரிவு செய்யும் அதிகாரமும் பிரதேச சபைகளுக்கு இருக்குமென்றும் இணக்கம் காணப்பட்டது.

இறுதியாக அதிகாரப் பரவலாக்கல் தொடர்பாகப் பிரதேச சபைகள் தொடர்பான சட்டம் மேல் வருமாறு திருத்தப்பட வேண்டும் என்று அரசு இணக்கியது.

(அ) பரவலாக்கல் அலகு தொடர்பாக வட மாகாணம் ஒரு தனி அலகாகவும், கிழக்கு மாகாணம் இரண்டு அல்லது மூன்று அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும். மாகாண எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் இரண்டோ அல்லது

அதற்கு மேற்பட்ட அலகுகளோ இணைந்து கொள்வதற்கு இடமளிக்கப் பட்டது. அப்படி அலகுகள் இணைவது பாரானுமன்ற அங்கீகாரத்துக் குட்பட்டது. இரண்டோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிரதேசங்கள் குறிப்பிட்ட பொது நலன்களில் இணைந்து செயற்பட வசதி செய்து கொடுக்கும் முகமாக மேலும் இடமளிக்கப்படவிருந்தது.

(ஆ) பிரதேச சபைகளுக்கு நேரடித் தேர்தல் நடத்த இடமளிக்கப்பட்டது.

(இ) பிரதேச சபைகளின் அதிகாரங்கள் விவசாயம், கூட்டுறவு, காணி, காணி அபிவிருத்தி, குடியேற்றம், கல்வி, சுகாதாரம், தொழிற்துறை, கடற்தொழில், வீடுமைப்பு, சமூக சேவைகள், மின்சாரம், நீரியற் திட்டங்கள், வீதிகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்க வேண்டும் என்று இணக்கங்காணப் பட்டது.

இந்த ஒப்பந்தம் சூட்டோடு சூடாக திரு. கு. வன்னியசிங்கம் அவர்களின் தலைமையில் மட்டக்களப்பில் 1957 ஜூலை 28ஆங் திகதி நடைபெற்ற தமிழர சுக் கட்சியின் தேசிய மாநில மாநாட்டில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

திரு. பண்டாரநாயக்காரு கீழ்த்தரமான, கசப்பான குற்றம் சமத்தும் இயக்கத் திற்கு உட்படுத்தப்பட்டார். ஆனால் அதிகாரத்தில் இருந்த கட்சி இன்து வத்தீர்வுக்குக் கண்ட இணக்கத்தை உடைத்தெறிய 1957 இல் ஜூ. தே. க. எடுத்த முயற்சிகள் அதிகம் வெற்றி அளித்ததாக இல்லை. இந்த ஒப்பந்தத்தை எதிர்க்கும் முகமாக 1957 ஒக்டோபரில் திரு. ஜெயவர்தன கண்டிக்கு பாதயாத் திரை ஒன்றை ஏற்பாடு செய்தார். இரண்டாவது நாளில் இந்தப் பாதயாத்

திரை திரு. எஸ். டி. பண்டாரநாயக்க அவர்களால் ஏற்பாடு செய்த எதிர் ஆர்ப்பாட்டத்தால் முறியடிக்கப்பட்டது. திரு. பண்டாரநாயக்க அவர்கள் தானே நாடு முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் செய்து ஒப்பந்தத்திற்கு ஆதரவு திரட்டினார். பெளத்த சங்கத்தில் உயர்மட்ட செல்வாக்குள்ளவர்களும், மீன் உயிர்ப்பிப்புச் சக்திகளும் கூட அவருக்கு ஆதரவாகவே இருந்தனர். 1957இன் இறுதியில், முதன்முறையாக இந்த ஒப்பந்தம் தொடர்பான சாதக மான ஒரு கருத்தொருமிப்பு இருந்ததுபோல் தெரிகிறது. ஒப்பந்தத்திற்கு “தமிழ், சிங்களப் பகுதிகளில் இனக்கத் தன்மையான நல்ல வரவேற்பு” இருந்தது. ஆனால் இந்த நம்பிக்கை சிறிது காலமே உயிர்பிழைத்தது.

போக்குவரத்து அமைச்சு புதிதாகத் தேசியமயப்படுத்தப்பட்ட பஸ்களை சிங்கள ‘ஸ்ரீ’ இலக்கத் தகடுகளுடன் தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பியபோது புதிய குழப்பநிலை ஒன்று உருவானது. தமிழ்த் தீவிரவாதிகள் ஆத்திரத்து டன் சிங்கள ‘ஸ்ரீ’ எழுத்துக்களை அழித்து தமிழ் ‘ஸ்ரீ’ யைப் பொறித்தனர்.

தென்னிலங்கையில் இது பதிலாடிகளை உருவாக்கியது. கும்பல்களால் தமிழ் எழுத்துக்கள் எங்கும் அழிக்கப்பட்டன. ஆங்காங்கே இனவாத வன் முறைகளும் நடந்தன. மென்மையான கருத்தொருமிப்பு ஆபத்துக்குள்ளானது. 1958 ஏப்ரல் மாதத்தில் ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறியும்படி வகுப்புவாத சக்திகள் கோரிக்கை விடுத்தனர். பல டசின் பெளத்த மதகுருமார் ரேஸ் மீட் பிளேசில் உள்ள பிரதமர் வீட்டுக்கு ஊர்வலமாகச் சென்றனர். அவர்கள் வீட்டு வாசலில் வீதியில் அமர்ந்து கொண்டனர். ஒப்பந்தம் கிழித்தெறி யப்படும் வரை நகர முடியாதென அடம் பிடித்தார்கள். தொடக்கத்தில் திரு. பண்டாரநாயக்க அவர்கள் இந்தக் கோரிக்கைகளுக்கு செவி சாய்க்க மறுத்தார். பெளத்த குருமாரும் விடாக்கண்டர்களாக இருந்தனர். பின்பு

திரு. பண்டாரநாயக்க இலங்கை ஒவிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திற்குக் கென்று, அங்கிருந்து வாளைவி மூலம் ஒப்பந்தம் இரத்துச் செய்யப்பட்டு விட்டதாக அறிவித்தார். இது “அவரது அரசியல் வாழ்வின் மிகப் பாரதார மான தவறு” என்று சில விமர்சகர்கள் வாதிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் பண்டாரநாயக்கவாயினும் சரி, வேறொந்த அரசியல் தலைவராக இருந்தாலும் சரி, அவர் இருந்த நிலையிலே யதார்த்தமான மாற்றுவழிகள் இருந்திருக்க முடியுமா? பெரும்பான்மையினரின் உணர்வு அலைகளுக்கு எதிராக அவர்கள் முகம் கொடுக்க அவர்களுக்கு இருந்த ஆற்றல் என்ன? பண்டாரநாயக்கவின் தந்திரோபாயங்கள் பிழைப்பட்டுவிட்டதாக மேனர் வாதாடுகின்றார். தனது அரசின் மிக ஆக்கழுர்வமான ஒரு முயற்சியை - பிரதேச சபைத் திட்டத்தைக் கொண்டுபோய்த் தமிழர் குறைகளைத் தீர்க்கும் திட்டத்துடன் வெளிப்படையாக இணைத்திருக்கக்கூடாது என்று கூறுகிறார்.

உரிய சட்டத்தை இயற்றிப் பிரதேச சபை அமைப்பை உருவாக்கி இருந்தால் அது விவேகமான செயலாக இருந்திருக்கும் என்கிறார். அதற்குப் பிறகு தமிழரசுக் கட்சியுடன் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கி தமிழர் நலன் களைச் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் சட்ட அதிகார வரம்புகளைத் திருத்திக் கொண்டிருக்கலாம் என்றும் கூறுகிறார். அத்துடன் பேச்சு வார்த்தை விபரங்களைப் பகிரங்கப்படுத்தியதன் மூலம் “சிறுபிள்ளைத் தன மாக” நடந்துவிட்டதாகக் குற்றம் சுமத்துகிறார். வகுப்புவாத சக்திகளின் பயங்கரத்தன்மையைத் தப்புக் கணக்குப் போட்டுவிட்டதாக அவர் கூறுகிறார்.

ஆனால் பண்டாரநாயக்கவின் திறந்த வெளிப்படையான அரசியல் போக்

கைத் தெரிந்தவர்களுக்கு அவர் அப்படிக் கபடமாக நடந்திருக்க முடியும் என்பது யதார்த்தமாகத் தெரியவில்லை. தமிழரசுக் கட்சியும் தன் கடும் போக்காளர்களின் நெருக்குதலில் சிக்கியிருந்தது. ஆதலால் ஒப்பந்தத்தில் ஒப்பமிட்ட குட்டோடு குடாகவே ஒப்பந்தத்தைப் பகிரங்கப்படுத்தி, நேரடி நடவடிக்கை முயற்சிகளைக் கைவிடத் தூண்ட வேண்டிய பொறுப்பு கைமேல் இருந்தது. மேலாக பிரதேச சபைத் திட்டத்திற்கு ஒப்பந்தம் கொண்டு வந்த மாற்றங்களின் முக்கியத்துவத்தையும், தார்ப்பரியத்தையும் மேனர் கண்டு கொள்ளத் தவறுகிறார். அவை சிறியவை அல்ல. சந்தேகிக் காத ஒரு சட்ட சபையூடாக ஒளித்து மறைத்துக் கொண்டு செல்வதற்கு அவை தகுதி அடிப்படையிலான மாற்றங்கள் - அவகையும், அதிகாரங்களையும் பொறுத்தவை அவை. இல்லை என்றால் அது வெறுமனே ஒரு உள்ள ராட்சி அமைப்புத் தொடர்பான ஒரு சாதாரண திருத்தம் என்ற அளவோடு போயிருக்கும். மூலச்சட்டம் பொதுமக்கள் கவனத்தை ஸர்க்காமல் போலிருக்கலாம். ஆனால் பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை உடைத் தெறிந்த அதே அழிவுச் சக்திகளின் ஆத்திரத்தை நிச்சயமாகத் திருத்தச் சட்டம் சந்தித்திருக்கும். ஒருவேளை 1957இன் இறுதிக் காலாண்டில் அரசு வேகமாகச் செயற்பட்டு இருக்கலாம். சட்ட வரைவுகளைப் பாராளுமன்றத்துக்குக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டு ஆறுமாத கால எல்லைக்குள் சட்ட வரைவுகள் இறுதியாக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் எட்டு மாதங்கள் நகர்ந்தும் இலக்கை நோக்கி எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. தமிழரசுக் கட்சியும் சிங்கள 'ஸ்ரீ' எதிர்ப்பு நடவடிக்கையில் இறங்கியதீவிரப் போக்காளர்களைக் கட்டுப்படுத்தத் தவறிவிட்டது என்று பலர் குறை கூறுகிறார்கள். அதனால் பகையும்

மோதலும் மூண்டது என்கிறார்கள். அரசும் தமிழரக்கட்சியும் இந்த விடயத் தில் இணக்கப்போக்கைக் கடைப்பிடித்திருந்தால் இந்தக் குழப்ப நிலையைத் தவிர்த்திருக்கவும் கூடும்.

பண்டாரநாயக்க இலட்சியங்கள் இனத்துவ அமைதிக்கு என்ன பொருத்தப் பாடு உடையன என்பதை பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தின் ஆக்கத்தையும், அழிவையும் அசை மீட்டுப் பார்த்து, நாம் எந்தப் பரந்த முடிவுகளுக்கு வரமுடியும்? முதலாவதாக சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தின் பிளவு படுத்தும் தாக்கத்தை வைத்துக்கொண்டு, தேசியப் பிரச்சினைக்கு (இனத்துவப் பிரச்சினைக்கு) பண்டாரநாயக்கவின் அனுகுமுறை பற்றிய எந்தப் பொது மதிப்பிட்டையும் உண்மையில் தொடங்கவும் முடியாது, முடிக்கவும் முடியாது. பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் அத்த கைய ஒரு பகுப்பாய்வில் பிரிக்க முடியாத ஒரு கூரூகவே இருக்க முடியும். ஒப்பந்தம் என்றுமே நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதில் ஜயமில்லை.

ஆயினும் ஒப்பந்தத்தில் இடம் பெறும் கருத்து நிலைகளும் எண்ணங்களும் பின்வந்த இனத்துவத் தீர்வுக்கான எல்லா முயற்சிகளிலும் கட்டுமானக்கற்களாகவே இருந்திருக்கின்றன. 1958 ஏப்ரலில் ரெஸ்மிட் பிளேசில் ஒப்பந்தம் முறிக்கப்பட்டமை கழுத்துக்கு மேல் வெள்ளம் வந்த நிலையில் செய்யப்பட்ட ஒரு தந்திரமான மீளப்பெறுகை என்று திரு. பண்டாரநாயக்க அவர்களே உணர்ந்திருந்தார்போலத் தெரிகிறது. இது அவருடைய மிக நெருங்கிய அரசியல் சகாக்கள் ஊடாகவும், அவருடைய பிற்பட்ட அரசியல் விளக்கங்கள் ஊடாகவும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஒப்பந்தத்தில் இருந்த முக்கியமான அக்கறைக்குரிய விடயங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லக் கூடிய சட்டவாக்க் நடவடிக்கைகளில் உழைக்கத் தெளிவாக நோக்கியி

ருந்தார்.

1958 செப்டெம்பர் மாதத்தில் 1958ஆம் ஆண்டின் 28ஆம் இலக்கத் தமிழ் மொழி (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. நடைமுறைத் தேவைகள் அனைத்திற்கும் வட - கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாக மொழியாகத் தமிழ் மொழி இருக்கும் என்பதை அரசு மட்டக் கொள்கையாக ஏற்றுள்ளது. இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் இயற்றப்பட வேண்டிய விதிகள் 1966இல் கிட்டத்தட்ட ஒரு தசாப்தத்தின் பின்னர் தான் இயற்றப்பட முடிந்தது. பிராந்திய மொழி என்ற நிலையிலிருந்து தேசிய மொழி என்ற அந்தஸ்துக்கு உயர்ந்து இறுதியில் அரசியல் யாப்பின் 13வது திருத்தத்தின் அடிப்படையில் “இலங்கை முழுவதும் அரசு கரும மொழிகளுள் ஒன்று” என்று படிப்படியாக அடைந்த வளர்ச்சிப் பின்னணிக்குச் சில காரணிகளுள் பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தமும் ஒன்று. அது போல பிரதேச சபைகளைப் பொறுத்தவரையிலும், ஒப்பந்தத்தில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட மத்திக்கும் - பரவலாக்கப்பட்ட அலகுகளுக்கும் இடையிலான அரசியல் அதிகாரப் பகிர்வு பரவலாக்கப்பட்ட அலகுகள் பற்றிய வரையறை, அவை இணையவோ அல்லது பொது நலன்களில் ஒத்துழைக்கவோ முடியுமான ஆற்றல் என்பன இன்றும் தேசிய பிரச்சினை தொடர்பான அனைத்து அரசியல் சொல்லாடவிலும் மத்தியமான இடத்தை இன்றும் பெற்று நிற்கின்றன.

குறிப்பிட்ட இந்தக் கால கட்டத்தின் வரலாற்றிலிருந்து நாம் இன்னமும் உள்வாங்கிக் கொள்ளாத பாடங்களுள் ஒன்று மிக முக்கியமானது. புறத் தோற்றத்தில் பரஸ்பர முரண்பாடு தொணிக்கும் தீர்வுகளை ஆதரிக்கி ரேம். ஆனால் வலுவடன் நிறைவேற்ற முடிவதில்லை. இது நாம் அனுப

விக்கும் அசாதாரண இடப்பாடுகளில் ஒன்று. இதை நாம் இன்றும் அரசு மொழிக் கொள்கையில் காண்கிறோம். சிங்களம் அரசு கரும மொழி என்கிறோம். அத்துடன் அதற்குப் பாதகமில்லாமல் தமிழும் ஒரு அரசு கரும மொழி என்று சொல்கிறோம். இலங்கை ஒற்றையாட்சித் தன்மையானது என்கிறோம். அதேவேளை சட்டவாக்க அதிகாரமும், இணைப்பாட்சித் (சமஷ்டி) தன்மைகொண்ட அரசியல் ஒழுங்கமைப்புள்ள மாகாண சபைகளையும் அமைப்போம் என்கிறோம்.

தெரிவுக்குமுனின் வரையறைக்குள், பரவலாக்கல் அலகு என்கிறோரு கருத்து நிலையை உருவாக்க முயல்கிறோம். அது மறுபுறத்தில் இணைப்பை ஏற்றுக் கொள்கிறது. அதேவேளை இணைப்பு உடைப்புக்கும் வழி வகுத்துள்ளது. அதுமாதிரியான ஜயப்பாடான், அசௌகரியமான இணக்கப்பாட்டைப் பெளத்த மதத்திற்கு அரசியல் யாப்பு ரத்யான இடத்தைக் கொடுத்த தில் காண்கிறோம். இலங்கை சமயச் சார்பான நாடுமல்ல, சமயச் சார்பில் வாத நாடுமல்ல. பெளத்தத்திற்கு முதன்மைத்துவ இடம் அளிக்க வேண்டிய கடப்பாடு அரசுக்குண்டு - அதேவேளை ஏனைய மதத்தினருக்கும் தத்த மது அனுட்டானங்களைக் கடைப்பிடிக்கவும், வணங்கவும் உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. இப்படியான அரசியல் உருவாக்கங்கள் தெளிவற்ற நிலையைத் தோற்றுவிக்கின்றன. விளக்கமில்லாமல் இருக்கின்றன. ஒன்றே டொன்று இணைந்து போகாத தன்மையைக் காட்டுகின்றன. முரண்பாட்டுத் தன்மையைக் காட்டுகின்றன. இது ஒரு இடர்ப்பாட்டைத் தருகிறது - ஏனென்றால் அவர்கள் இரண்டு வாக்காளர் தொகுதிகளுடன் பேசுகிறார்கள் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. சிங்கள பெளத்த தொகுதிக்கு அவர்கள் மொழி, மதம், அரசு கட்டமைப்பு, அவர்களது இனத்துவம் தனித்துவம் அல்

வது முதன்மைத்துவம் எல்லாம் பாதுகாக்கப்படும் என்ற உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட வேண்டிய தேவை உண்டு. மறுபக்கத்தில் தமிழ் சமூகத்திற்கும் பிற சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கும் சிறப்பான இந்த உரிமைகளும் முதன்மைகளும் இருப்பினும் அவர்கள் நியாயமாக சமத்துவமாக நடத்தப்படுவதற்கான உரிமை மதிக்கப்படும் என்ற உத்தரவாதமும் தரவேண்டியுள்ளது. இது வெறுமனே அறிவார்ந்த பொறி மட்டுமல்ல. இந்த இரட்டை நிலைப்பாடுகள் செயற்படுத்தப்படும் பொழுது பல சிக்கல்கள் எழுகின்றன. இருமொழிக் கொள்கையை நடைமுறைப் படுத்துவதில் தொடரும் தொல்லைகள், மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத்திட்டத்தின் தோல்வி ஏன் மாகாண சபைத் திட்டமும்கூட தோல்வி காண்பதற்கு இந்த முரண்பாடுகள், ஜயப்பாடுகள், பொருந்தாப்பாடுகளால் எழுந்த அல்லோல் கல்லோல் நிலையே காரணம்.

இன்துவ குரோதத்தால் ஏற்படக்கூடிய பாரிய விளைவுகளை போதியளவு புரிந்து கொள்ளக் கூடிய தேவையான அரசியல் முதிர்ச்சியை இலங்கைத் தேர்தல் தொகுதி பெற்று விட்டது. இந்தத் தொகுதியில் நம்பிக்கை வைத்து, ஜயத்துக்கிடமில்லாத, தானுகவே நின்றவேற்றுந் தன்மை கொண்ட தீர்வுகளை முன்வைக்க வேண்டும்.

இந்தக் காலகட்ட அரசியல் வரலாற்றின் பொது நோக்கு மீளாய்வில் காலிமுகத் திடலில் நடந்த சத்தியாக்கிரகத்தையும், 1958இல் நடந்த கூட்டு வன்முறையையும் அரசு கையாண்ட விதம் தவறானது என்பதைக் கண்டு கொள்ளத் தவற முடியாது. இந்த நிகழ்வுகளை அரசாங்கம் கையாண்ட விதம் குழந்தைப்பிள்ளைத்தனமானது, இயலாமைத் தன்மையானது, ஒத்துழைப்புத் தன்மையானது. பாதிக்கப்பட்டவர்களின் மனித உழர்ச்சிகள், ஏக்கங்க

ஞக்கு அக்கறை காட்டாத இரக்கமில்லாத் தன்மை கொண்டது. இந்த நிகழ் வகளை நான் விரிவாக இங்கு ஆராய விரும்பவில்லை. ஆனால் இந்த சம்பவங்களும் பின்பு 1977, 1983இல் நடந்த வன்முறைகளும் தமிழ் சமூகத்தி னரிடம் பாதுகாப்பின்மை பற்றிய நம்பிக்கையை ஆழமாகப் பதித்துவிட டன். தமது உயிர்களையோ, உடமைகளையோ பாதுகாக்க அரசின் பாது காப்புக் கரங்கள் நீளாது என்ற கருத்தை உருவாக்கி உள்ளது என்பதை மட்டும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

4

நாம் இப்போது பண்டாரநாயக்க இலட்சியத்தின் வேறு இரு கூறுகளை ஆராய்வோம். அவை இதுவரை போதியளவு ஆராயப்படவில்லை. அரசியல், அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தம் பற்றிய பண்டாரநாயக்கவின் அனுகு முறை முதலாவதாகும். அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தம் தொடர்பாக 1957இல் இணைந்த தெரிவுக்குமுடி ஒன்றை நியமிக்கக் கோரிப் பிரேரணை கொண்டு வந்த பொழுது அந்தத் தெரிவுக்கு மேல் வரும் விடயங்களை ஆராய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அ) குடியரசை நிறுவுதல்.

ஆ) அடிப்படை உரிமைகளை வழங்குதல்.

இ) மேல் சபை(சென்ட் சபை), மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் நியமன உறுப்பினர்கள் நிலையை ஆராய்தல்.

ஈ) பொதுச் சேவை ஆணையம், நீதிச் சேவை ஆணையம்.

இலங்கை 1972இல் தான் குடியரசாகியிருந்தாலும், அதன் பின்னணி 1957ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 7ஆந் திகதி அவர் பாராளுமன்றத்தில் ஆற்றிய உரையில் இருக்கிறது. அதுபோல அடிப்படை உரிமைகளில் ஆழமாக அக்கறை கொண்டிருந்தார். “இன்றைய எமது யாப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய போதுமான வரையறை இல்லை” என்று அவர் சொன்னார். அத்தகைய அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய வரையறை தனிமனித சுதந்திரத்தை மட்டும் உறுதி செய்வதுடன் நில்லாது சிறுபான்மையினர் உரிமையையும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றார். “29ம் உறுப்புரைக்கு மேலாக வேறொந்த உறுப்புரையும் இல்லை. அதுவே திருப்திகரமாக இல்லை” என்று அவர் வாதாடினார். இதிலே அவர் ஜோஸப் ஏ. எல். குரேயின் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் போலத் தெரிகிறது. 1957இல் சேர். ஜேம்ஸ் பீரிஸ் நூற்றுண்டு நினைவுப் பேருரையினை குரே ஆற்றியிருந்தார். குரே நீதி மன்றத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்படக் கூடிய அடிப்படை உரிமைகளை வலி மையாக ஆதரித்தவர். இந்திய மாதிரிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று தாண்டியவர். “இன், மத, மற்றும் வேறுபாடுகள் உள்ள ஒரு நாட்டில் மக்களாட்சியம் திருப்திகரமாகத் தொழிற்படுவதில்லை” என்று அவர் சொன்னார். ஆதலால் உரிமைகள் யாப்பில் சரியான முறையில் இடம்பெற வேண்டும் என்றார். “அரசியல் யாப்பு அப்போதுதான் ஒழுக்கக் கோவையின் அடித்தளமாக அமையும், அதன் வழியாக மக்கள் மரியாதையைப் பெறும், மக்களின் அரசியல் ஒப்பந்தம் என்பதால் அவர்கள் பணிவைப் பெறும், அத்தோடு உச்ச சட்ட ஒப்பந்தமாகவும் அமையும்”. பல விமர்ச

கர்கள், அடிப்படை உரிமைகள், அரசியல் யாப்பியல் தொடர்பாக குரே
கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் பண்டாரநாயக்க கொண்டிருந்த கருத்துக்களை
ஒத்திருந்தாக கூறியுள்ளனர். இத்துடன் தொடர்புள்ள நடவடிக்கை தான்
மரணதண்டனையை நீக்கிய நடவடிக்கையாகும். இப்போது தான் இது
அனைத்துலக மட்டத்தில் கருத்தில் எடுக்கப்பட்டு குடிசார் மற்றும் அரசியல்
ஒப்பந்த உறுப்பு நாடுகள் மரண தண்டனையை நீக்கும் படி தூண்டப்பட்டு
வருகின்றார்கள்.

இரு. பண்டாரநாயக்க தொடக்கிய ஒரு சமூகத் திட்டத்தை இங்கு நான்
குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அது இன்னமும் முற்றுப்பெற வில்லை.
இது தேரவாத பெளத்த மரபின் மொழி வழக்கிலிருந்து பெறப்பட்ட நீதி,
ஆட்சி, மக்களாட்சியம் சார்ந்த வகை சொல்ல வேண்டப்படுதல் தொடர்
பான கொள்கைகள் தொடர்பானவை. இவை மிக முக்கியமானவை.

யாப்பியல் விழுமியங்கள், உரிமைகள் தொடர்பான அமுத்தங்கள் என்பன
ஒரு புறத்திலும் கருத்துறிவை, எண்ணங்கள், நிறுவனங்கள் என்பவை தேர
வாத பெளத்தத்தின் உலகப் பார்வைக்கும் நம்பிக்கை அமைப்புக்களுக்கும்
மத்தியமாய் மறுபுறத்திலும் இருப்பதால், இவை இரண்டுக்கும் இடையில்
இணைப்பை ஏற்படுத்துவது முக்கியமான தேவையாக இருக்கிறது.
இலங்கையில் இத்தகையதொரு திட்டத்தை உருவாக்காமல் இருப்பது
ஏமாற்றமாக இருக்கிறது. சமகாலத்தில் இது பற்றிச் சிந்தித்திருப்பவர்
நோபல் பரிசு பெற்றவரும், பர்மாவின் அரசியல் உற்சாகியுமான ஒங்சான்
கு கி ஆவார். “பர்மிய மக்கள் மக்களாட்சியத்தைத் தேடும் படலத்தில்
வெளியுலகத்தில் உள்ள அரசியல் கொள்கைகள், கருத்து நிலைகள் என்ப
வற்றை மட்டும் தேடவில்லை. தங்கள் குழுவை உருவாக்கிய தங்கள்

சொந்த ஆண்மீக அறிவியல் விழுமியங்களையுந்தான் தேடுகிறார்கள்' என்று அவர் சொன்னார். அதற்குப் பின்பு அவர் உலக வரலாறு தொடர்பான பெளத்த பார்வையை விரிவாக ஆராய்கிறார். அரசரியல், அரசரியல் தொடர்பான பத்துக் கடமைகள், தேய்மானத்துக்கு எதிரான ஏழு பாதுகாப்புக்கள் மக்களுக்குத் தரவேண்டிய நான்கு உதவிகள், மற்றும் பல்வேறு ஒழுக்கக் கோவைகள் என்றெல்லாம் ஆராய்ந்த பின் இப்படி முடிவாக எழுதுகிறார்.

"மனிதப் பிறவிகளின் உடன் பிறந்த தன்மானம், சமத்துவமான மீற முடியாத உரிமைகள் என்பவற்றைக் கணிக்கின்ற கருத்து நிலைகளும், அவை விதந்துரைக்கின்ற அனைத்துலக சகோதரத்துவ உணர்வும் எப்படி பாரம்பரிய விழுமியங்களுக்கு முரணாக இருக்க முடியும் என்று பர்மியர்கள் மயங்கு கிறார்கள். அவர் மேலும் குறிப்பிடுகையில் - 'சட்டம் பற்றிய பெளத்தத் தின் கருத்துநிலை தர்மத்திலும், நியாயத்துவத்திலும், நன்னெறியிலும் உருவானவை. நிர்க்கதியான ஒரு மக்கள் மீது கடுமையான வளைந்து கொடுக்காத சட்டங்களை திணிக்கும் அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் உருவான தல்ல. ஒரு அமைப்பின் உண்மையான நியாயம் வழங்கும் தன்மை ஆகப் பலவினர்களுக்கும் அது உறுதி செய்யும் பாதுகாப்பின் அளவிலேயே தங்கியுள்ளது'. பாரம்பரிய பெளத்தத்தின் விழுமியங்களையும் கருத்து நிலைகளையும் எங்கள் காலத்தின் தேவைகளுடன் இணைக்க வேண்டும் என்ற திரு. பண்டாரநாயக்கவின் சொந்தக் கருத்துக்களுடன் பர்மியப் பெண்மணியின் கருத்துக்கள் பல ஒத்துப்போகும் என்பதில் ஜயமில்லை. திரு. பண்டாரநாயக்க ஒரு முறை சொன்னார் 'வெறுமனே பழைய நினைவுகளிலே ஒரு மக்கள் வாழ முடியாது என்பது உண்மைதான், அதே நேரத்தில் அவர்கள் வரலாறு அவர்களுக்கு வருங்காலத்தில் வழி நடத்த வலிமையும், உள்ளூ

வியும் சேர்க்கின்றது என்பதும் அதுபோல் உண்மைதான். இறந்த காலத் தின் பின்னணியில் தான் நிகழ்காலத்தையும், வருங்காலத்தையும் சரியான விளக்கப் பாட்டுடன் பார்க்க முடியும்”.

பண்டாரநாயக்க இலட்சியத்தின் இன்னொரு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய கூறு நீதி நிர்வாகத்தை, நீதித்துறை சார்ந்தவர்களிடமிருந்து பிரித்தெடுப்பது தான்.

இனக்க சபைகள் அமைப்பதன் மூலம் இதனை அடைய திட்டமிடப்பட்டது. இனக்க சபைகளின் சிற்பி திரு. எம். டபிள்யூ. எச். டி. சில்வா, இவர் அப்போது நீதி அமைச்சராகக் கடமையாற்றினார். “இந்தத் திலின் நீதித்துறை வரலாற்றில் தனித்துவமான” இடத்தைச் சட்டத்துறையில் பெற்றிருந்த இவர் நீதி அமைச்சராக்கப்பட்டார். திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கவுடன் முன்பு சிறிது அறிமுகமாயிருந்தார். நீதித்துறையில் பல சீர்திருத்தங்கள் தேவை என்று கருத்திற் கொண்டிருந்த திரு. எம். டபிள்யூ. எச். டி. சில்வாவுக்கு நீதித்துறையில் வேண்டிய சீர்த்திருத்தங்கள் செய்ய பூரண அதிகாரத்தை திரு. பண்டாரநாயக்க வழங்கியிருந்தார். நீதி நிர்வாகம் திருப்புதியாக நடைபெறுதலை, இந்த திறமையற்ற அமைப்பில் நீதி வேண்டி மக்கள் செலவழிக்க வேண்டியிருந்த பெருந்தொகைப் பணம் என்பன அவரை உறுத்தின. அவர் கிட்டத்தட்ட ஜம்பது திட்டங்கள், திருத்தங்களை முன்வைத்தார். அவற்றுள் ஒரு சிலவே நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஏழை மக்களுக்கு நீதித்துறையின் உதவி செய்யும் வழிவகைகளை ஆராய ஒரு ஆணையத்தை நியமித்தார். இதனால் 1958இல் நீதி உதவித் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தது. பல குடிசார் சட்டப்பிரச்சினைகள் தொடர்பான பின்க்குகளையும் ஒரு சில வகையான குற்றவியல் சட்டப் பிரச்சினைகள் தொடரபான வழக்குகளையும் துரிதமாக விசாரித்து சமூகத்

தில் பிணக்குகள், முறுகல்களைத் தவிர்க்க இணக்க சபைகள் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டன. நீதி மன்றம் சென்று காலத்தையும் பண்த்தையும் விரயம் செய்யாமல் துரிதமாகப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கண்டு அமைதி பெற இது வழிவகுத்தது. இந்தச் சீர்த்திருத்தங்களை நான் பிறிதொரு இடத்தில் ஆராய்ந்துள்ளேன். இணக்க சபைகள் நீதி மன்றங்களில் தேங்கிக் கிடந்த வழக்குகளின் பழுவைக் குறைத்தன. மக்கள் பிணக்குகளை தமாதானமா கத் தீர்த்து வைக்க வழிவகுத்தது. கிராமிய மக்களுக்கு பெரும் உதவியாக இருந்தது. 1978இல் இணக்க சபைகள் சட்டம் நீக்கப்பட்டது. ஆயினும் பிணக்குகளுக்கான தீர்வு காண்பதற்கான மாற்று வழியின் தொடர்ச்சியான பொருத்தப் பாட்டை ஏற்றுக் கொண்ட இன்றைய அரசு மத்தியஸ்த சபை களை அமைப்பதன் மூலம் நிவர்த்தி காண மீளாய்வு செய்து வருகிறது.

5

பண்டாரநாயக்க இலட்சியத்தில் பொதுமையான சீர்த்திருத்தங்களுக்கும், சிங்கள தனித்துவத்திற்கும் இடையே முரண்பாடுகள் தோன்றிய பொழுதிலும் அந்த முரண்பாடுகளுக்கு தீர்வுகாண்திரு. பண்டாரநாயக்க முயற்சிகள் எடுத்தார். அவர் ஒருமுறை “நாம் சிங்களவர்களாக இருப்பதில் பெருமைய டைகிறோம். சிங்கள மக்களுக்குத் தேவையான விடயங்களை பாதுகாக்க வும், வளர்க்கவும் நாம் விரும்புகியிரும். ஆனால் அதே நிலைப்பாட்டை

மற்றவர்களுக்கு மறுப்பதற்கு நாம் தயாராக இல்லை. ஏனென்றால் நீதி நியாயம் என்பதற்கு அது இசைவாக இருக்காது". தனது அரசியல் வாழ் வில் பல அலைமோதல்களை அனுபவித்த திரு. பண்டாரநாயக்க மனித இயற்கையின் நம்பிக்கையூட்டும் தன்மையில் நிறைய அறிவும் அனுபவமும் பெற்றவராக விளங்கினார். அதிகமாக மேற்கோள் காட்டப்படும் பிஷப் ரெஜினேஸ்ட் ஹெபர் அவர்களின் கூற்றில் அவர் நம்பிக்கை வைக்க வில்லை.

"(உலகில்) அனைத்துமே அழகாக இருக்கின்றது. மனி தனே கெட்டுப் போயிருக்கிறான்".

என்பது பிஷப் ரெஜினேஸ்ட் ஹெபரின் கூற்று. மனிதனில் திரு. பண்டார நாயக்க வைத்திருந்த நம்பிக்கையை மிகத் தெளிவாக இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் (பேராதனை) பட்டமளிப்பு விழாவில் 1957 நவம்பர் 8ஆம் திங்கிடி ஆற்றிய உரையில் வெளிப்படுத்தினார்.

"அமைதியான முரண்பாடு என்னைப் பொறுத்த வரையில் பொருள் பொதிந்த முரண்பாடாகும். வாழ்க்கைக்கு முரண்பாடு மிக அவசியம். முரண்பாட்டிலிருந்துதான் முற்போக்குப் பிறக்கி றது. ஆனால் முரண்பாடு அதற்கு மேலான அமைதியைக் குலைக்கக் கூடாது. எனது கருத்துக்களை நடைமுறைப்படுத்துவது சாத்தியம், என்று நான் எப்பொழுதும் நம்பினேன். எனது நாட்டு மக்கள் அது சாத்தியமாக உதவியிருக்கிறார்கள். மனிதனின் இறுதியான நன் நோக்கில், நலம் கொண்ட உறுதியில் நம்பிக்கை வைத்து முயற்சிகள் செய்தேன். பரிசோதனைகள் செய்தேன். நான் அந்தப்

பரிசோதனைகளை இந்த நாட்டிலேயே செய்தேன். என்னை நம் புங்கள். நான் கணிசமான வெற்றியும் கண்டுள்ளேன்”.

எமது சமூகம் சுற்றிச் சமூன்று வன்முறைகளால் மிருகத்தனமாக உழக்குப் பட்ட தசாப்தங்களை நினைத்துப் பார்க்கையில் இலகுவில் நல்லதுக்குக் காலமில்லை என்று நவிந்து விடலாம், அல்லது நம்பிக்கை இழந்து நொந்து விடலாம். மனித விழுமியங்களுக்கான போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இழப் பது ஒரு ஒழுக்கக்கேடாகும். எமது மக்களின் நன்நோக்கிலும் நலம் கொண்ட உறுதியிலும் நாம் தொடர்ச்சியாக எமது நம்பிக்கையைப் புதுப்பித் துக் கொள்ள வேண்டும் என்று திரு. பண்டாரநாயக்க எமக்கு நினைவூட்டி ஞார்.

1948 பெப்ரவரி 10ஆம் திகதி ரொறிங்ரன் சதுக்கத்தில் உள்ள சபை மண்டபத் தில் திரு. பண்டாரநாயக்க ஆற்றிய உரையை நினைவுபடுத்தி என் உரையை முடிக்க விரும்புகிறேன். முதல் பாராளுமன்றத்தை அதிமேதகு குளோ செஸ்ரர் டியூக் கோமான் திறந்து வைத்த வைபவத்தில் இந்த உரை ஆற்றப்பட்டது. அவரது உரை இன்றைய சந்தர்ப்பத்தில் புதிய அர்த்தத்தைப் பெறு கின்றது.

“ உலகில் உள்ள பெரிய வலிமை மிக்க நாடுகளுடன் ஒப்பிடும் போது நாம் ஒரு சிறிய நாட்டில் வாழும் சிறு மக்கள். ஆனால் எங்கள் வரலாறு வளமானது - மனித இனத்தை இளக் வைக்கக் கூடிய சான்றுண்மை மினிரும் உணர்வுகள் மிக்க உதாரணங்கள் பல வுண்டு - வீரம், தீரம், சாத்வீகம், தியாகம், சேவை எல்லாமே உண்டு.

எமக்கு முன்னே உள்ள இடுக்கண் மிக்க இருண்ட வருங்காலத்
தில் நாம் வெற்றி நடை போட வேண்டுமானால் எமக்கு இவை
எல்லாம் தேவை”.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

இணப்பு

பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கை

(26-07-1957)

பகுதி - அ

“வளர்ந்து நாட்டில் நெருக்கடியை ஏற்படுத்திவந்த கருத்து வேற்றுமைகளைத் தீர்க்கும் முயற்சியாக, இலங்கைத் தமிழரக்குக் கட்சிப் பிரதிநிதிகள் பிரதமரோடு தொடர்பான பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தினார்கள்.

“உரையாடவின் தொடக்கத்திலேயே தமிழரக்குக் கட்சியின் சில கோரிக்கைகளைப் பிரதமர் ஏற்பது சாத்தியமற்றதென்பது தெளிவாகியது.

“சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பையோ, பிரதேச சுயாட்சியையோ ஏற்படுத்துவது பற்றிப் பேசவோ, அல்லது உத்தியோகமொழிச் சட்டத்தை அழிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவோ அரசாங்கத்தின் நிலையில் தன்னால் இயலாது என்று பிரதமர் கூறினார்.

“இலங்கைத் தமிழரக்கட்சிதனது அடிப்படைக் கொள்கைகள், நோக்கங்கள் எவ்வறையும் கைவிடாத வகையில் ஓர் இடைக்கால ஒழுங்குக்கு வர இயலுமா என்பதை ஆராயும் கேள்வி பின் எழுந்தது.

“அரசாங்கத்தின் பிரதேசசபைகள் மசோதாவை ஆராய்ந்து, அதன் கீழ் இலங்கைத் தமிழரக்கட்சிகருத்திற் கொண்டிருக்கும் சில விடயங்களை நியாயமாக உள்ளடக்கக் கூடியதாக ஏற்பாடுகள் செய்ய இயலுமா என்று பார்க்குமாறு பிரதமர் ஆலோசனை

கூறினார்.

“அங்கு ஏற்பட்ட உடன்படிக்கை ஓர் தனியான பத்திரத்தில் தரப்படுகிறது.

இடைக்கால ஒழுங்கு

“மொழி விடயத்தில் இலங்கைத் தமிழருக்கட்சி சமந்தஸ்துக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தியது. ஆனால் இவ்விடயத்தில் பிரதமரின் நிலையை உத்தேசித்து இடைக்கால ஏற்பாடாக ஓர் உடன்படிக்கைக்கு வந்தனர். தமிழ் ஒரு தேசிய மொழியாக அங்கீரிக்கப்படுவதும், வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாக அலுவல்கள் தமிழில் நடைபெறுவதும் முக்கியமானவை என்று அவர்கள் கட்டிக்காட்டினர்.

“தான் முன் குறிப்பிட்டதுபோல, உத்தியோகமொழிச் சட்டத்தை அழிக்கக் கூடிய எந்த நடவடிக்கையும் எடுப்பது சாத்தியமற்றதென்று பிரதமர் கூறினார்.

“கருத்துப் பரிமாறவின் பின், இயற்ற உத்தேசிக்கப்படும் சட்டத்தில் - இலங்கையின் தேசிய சிறுபான்மையோரின் மொழியாகத் தமிழை அங்கீரிக்க வேண்டுமென்றும், உத்தியோக மொழியின் நிலையைப் பாதிக்காத வகையில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாகமொழியாகத் தமிழே இருக்கும் வகையில் பிரதமரின் நாலு அம்சத் திட்டத்தில் ஏற்பாடு இருக்கவேண்டுமென்றும், வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் வசிக்கும் தமிழ் பேசுவோரல்லாத சிறுபான்மையோருக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டுமென்றும் இருதரப்பினரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

“இந்திய வம்சாவழியினருக்கு இலங்கைக் குடியுரிமை வழங்குவதுபற்றியும், குடியுரிமைச் சட்டம் பற்றியும் தமது கருத்துக்களை இலங்கைத் தமிழருக்கட்சிப் பிரதிநிதி கள் பிரதமருக்கு எடுத்து விளக்கி, விரைவில் இப்பிரச்சனை தீர்க்கப்படவேண்டும்.

மென்று வற்புறுத்தினர்.

"இப்பிரச்சனை விரைவில் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுமென்று பிரதமர் அறி வித்தார்.

"இம் முடிவுகளின் காரணமாகத் தமது உத்தேச சத்தியாக்கிரக நடவடிக்கையைக் கைவிடுவதாகத் தமிழரசுக்கட்சி அறிவித்தது.

பகுதி - ஆ

1. பிரதேச சபைகளின் எல்லைகள் - சட்டத்திலேயே அட்டவணையாகச் சேர்க்கப்பட்டு வரையறுக்கப்பட வேண்டும்.
2. வடமாகாணம் ஒரு பிரதேச சபையாகவும்-கிழக்குமாகாணம் இரண்டு அல்லது கூடிய பிரதேச சபைகளாகவும் அமையும்.
3. மாகாண எல்லைகளையும் தாண்டி இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட பிரதேச சபைகள் இல்லைவதற்குச் சட்டத்தில் விதி இடம்பெறும்; பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத் துக்கு அமைவாக, ஒரு பிரதேச சபை தன்னைப் பிரித்துக் கொள்ளவும் இடம் இருக்கும். இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட பிரதேச சபைகளுக்குப் பொதுவான குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்கு, அவை சேர்ந்து செயல்படச் சட்டத்தில் இடம் இருக்கும்.
4. பிரதேச சபை உறுப்பினர் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவர். அதற்கான தொகுதி களை வகுப்பதற்குத் தொகுதி நிர்ணயக்குழுவோ, குழுக்களோ அமைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும். பிரதேச சபையின் எல்லைக்குள் அமைந்த மாவட்டங்களின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் - பிரதேச சபைத் தலைவராவதற்குத் தகுதி பெறுவது பற்றி ஆலோசிக்கப்படும். அரசாங்க அதிபர்கள் பிரதேச ஆணையாளர்களாக நிய

மிக்கப்படுவது ஆலோசிக்கப்படும். பெரிய பட்டினங்கள், கேந்திர நகரங்கள், மாநகரசபைகள் ஆகியவற்றை மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரங்கள் ஆராயப்படும்.

5. அதிகாரங்கள் பாரானுமன்றத்தினால் வழங்கப் பெற்றுச் சட்டத்தில் வரையறுக்கப் பட வேண்டும். விவசாயம், கூட்டுறவு, காணியும் காணி அபிவிருத்தியும், குடியேற்றம், கல்வி, சுகாதாரம், கைத்தொழில், மீன்பிடித்துறை, விடமைப்பு, சமூகசேவை, மின்சாரம், தண்ணீர்த்திட்டங்கள், நெடுஞ்சாலைகள் ஆகியவை உள்ளடங்கக் குறிப்பிட்ட விடயங்கள் - பிரதேச சபைகளின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. வேண்டிய அதிகார எல்லைகள் சட்டத்திலேயே வரையறுக்கப்படும்.
6. குடியேற்றத்திட்டங்களைப் பொறுத்தவரை, தமது அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட காணிகள் வழங்கப்படவேண்டிய குடியேற்ற வாசிகளைத் தெரிவு செய்வதும், அத்திட்டங்களில் வேலைக்கமர்த்தப்படும் ஆட்களைத் தெரிவு செய்வதும் பிரதேச சபையின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டதாக இருக்கும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இப்போது கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபையினால் நிர்வகிக்கப்படும் பிரதேசத்தின் நிலை ஆராயப்படவேண்டும்.
7. சட்டமூலத்தில் பிரதேச சபைகளையாட்டி உள்ளராட்சி அமைச்சருக்கு அளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மாற்றித் தேவையான இடத்தில் பாரானுமன்றத்திடம் ஒப்படைக்கும் பொருட்டு அவ்விதத்திற்குத்தப்படும்.
8. பிரதேசசபைகளுக்கு மத்திய அரசாங்கம் மொத்தமாக நிதி வழங்கும். அத்தொகை கணக்கிடப்பட வேண்டிய நிகாள்களைகள் - பின் ஆராயப்படும். பிரதேச சபைகளுக்கு வரி வழிக்கவும், கடன் வாங்கவும் அதிகாரம் இருக்கும்.

